

Saj je res, da človek, katerega vse preganja, kateri trpi nezaslužene krivice, prepogostokrat lahko pride blizu obupa, a vere ne bode zgubil nigdar, ako — misli!

Odstrani se toraj človeški obup, za te v naših srcih nigdar ne bode prostora, ker imamo veliki mogočen ščit proti tebi, našo — vero!

Našim kmetom.

(Dalje.)

Paprika jih peče, namreč „Fihposove“ device, zato pa je pisala ena pismo svetemu „Fihposu“, da „Štajerc“ obrekuje posebno v članku „Našim kmetom“ ženske. Kaj ne, drage napredne dekleta, nobeni devici, katera okoli farovža voja, ni bil ta članek po volji? To pa že verjamem! „Fihpos“ mogoče ni zato, da bi spala hči, dokler se ne omoži, poleg matere, ona naj gre raji večkrat k mlademu kaplanu k spovedi! Toda o tem dovolj! —

Ali veš kaj draga mati, veš, kje ti storiš prvi pregrešek pri tvojem otroku? Ako je deklinica kolikaj odrastla, potem jej kupiš navadno prav lepo obleko, naj še boče tako draga. Oblečeš jo in se veseliš, kako je dekle zalo! „Oh kako je lepa mala Anica! Glej jo, kako jej obleka pristojna!“ Mlado dekle se obrača in gleda, svitla barvana obleka se jej dopade, dekle se začne samo sebi dopadati. To pa je gotovo velik pregrešek. Iz male Anice zraste velika Ana, in ta gleda samo na lišp, samo na obleko. Nekdaj so se nosili med kmeti samo platneni robci, dandanes pa že ima vsaka dekla, katera ne služi na letu niti ne trideset goldinarjev, židani robec, kateri velja 3 goldinarje, in kateri je še prej ko leto mine za nič. Toda ne smete me krivo razumeti! Vsaki mladi človek ima veselje z obleko. Deklica, katera je odrastla naj se obleče, kakor se spodobi, naj se tudi, seveda koliko jej dovoljuje denar, okinči, toda, da si obleče kmečka hči več „kikel“, kakor je v hiši kotov, in te vse „poštirkane“, to je gotovo neumnost!

rešil vas strašne smrti. Take dobrosrčnosti ne najdete drugod in sploh nikjer. Zato pa tudi vi izkažite kralju svojo hvaležnost ter mu sezidajte na gori Krasna palačo, kakoršne še nima celi svet!“

Od veselja je zavriskalo vse ljudstvo. Kdo bi pa tudi zamogel tako nesramen biti, da bi ne hotel pripraviti svojemu največjemu dobrotniku malo veselja?

Takoj so se zbrali stavbeniki in se posvetovali tri dni in tri noči, kakšen grad naj sezidajo. Zjediniili so se, da postavijo iz žlahtnega lesa veličastno palačo.

Na vseh koncih in krajih so po vrtah zapele ostre sekire in čez dobrih osem mesecev je stal tam prekrasen grad. Nad vhodom se je lesketal zlat napis: „Svojemu največjemu dobrotniku hvaležno ljudstvo.“

Okrog grada so napravili prelepe vrtove, v katere so presadili najlepše cvetlice in najimenitnejše drevje, ki je bilo mogoče dobiti. Med zelenimi tratami

Pred kratkim je prišla neka mati s svojo še nedem letno hčerko v mesto in jo je pripeljala k temu trgovcu. Tukaj so bile razpostavljene različne stvari. „No, ali hočeš to Micika — ali to — ali to?“ Tako je govorila nespametna mati! Poštena kmetova mati kupi otroku v mestu, ako že zares mora, ž njo iti tje, kaj takega, kar si mati izbere, ne otrok.

Ljubi stariši! mnogo grešite tudi, ako se obnašate nepravilno in nepremišljeno, pred ot Sosedo se včasih skregajo! To je bilo in je. A vendar pa pride soseda, čeprav ste si v jez kakem opravilo k tebi. Ti pa jo zagledaš skoz žne od daleč in jeza v tebi skipi tako, da reče primer: „Zlodej jo nese že drugoč k meni!“ K stopi soseda v hišo si pa prijazna ž njo, in nje češ: „Ljuba prijateljica, dobro da si prišla k ma Sosedo odide, ti pa godrnjaš za njo: „Te sence je bilo tudi treba pod streho!“ Toraj v lice prijazna, a za hrbtom jo zmerjaš! Ta prizor p videli in čuli otroci! Draga mi, ali ne veš, otrok vse dobro zapomni? Otroku se je vtisne prizor v dušo in on si dela iz žnjega svoje du izvečke, svoje nazore! Tako je vprašal enkrat kapelan dečka v šoli, koliko da je svetih z mentov. Deček mu odgovori: „Samo trije so, in jih poznam!“ „Tako“, reče kapelan, „kateri pa Deček ponosno pogleda kaplana in reče! „Pr „rihtar“, drugi je „žandarm“, tretji pa „eksekut „Kako pa to?“ vpraša kaplan. Deček se od „Včeraj so jih oče videli skoz okno, ko so pri nam in so rekli: glej toti „zakramentari“ že gr — Vidite kam pripelje nepremišljeno, nepravilno našanje vpričo otrok.

(Dalje prihodnjič.)

Peronospora na grozdu.

Kakor se piše od sadje- in vinorejske šole v riboru se je tje poslalo od večih stranij grozdu

pa so žuboreli hladni potoki, kojih kristalno vodo so napeljali z visokih gor.

V tem času ni storil Trdomar skoraj nič drugega, kakor da je mislil na zlati grad in na biti prvi vladar na svetu. Za vse drugo ni bilo nič mar, in niti vroče prošnje nesrečnih pnikov ga niso ganile in zbudile iz premišljevanja. Neizrečeno težko je pričakoval od Ljudi naznanila, da je zlati grad gotov.

Zadnje dni družega leta prihiti na kraljev star ministrov služabnik in sporoči kralju, da njegovo povelje izpolnjeno. Vesel vpraša Trd „Ali pa je grad tudi najlepši na svetu?“ — gotovo mu ni nikjer para in še celó nebesom na čast“, odvrne starec in zopet odide.

Kralj ni mogel več doma strpeti in zato brž odpravil na pot. Spremljalo ga je mnogo ž gospode in vojakov. V malo dneh so prišli v nek kraje, kjer je ubogo sestradano ljudstvo vre

katerem se je pojavila takozvana usnjena (ledernata) bolezen grozdja. Ker iz tega sklepamo, da se je ta bolezen pojavila na večih krajih, treba bode vendarle o tem spregovoriti par besedi.

Ta bolezen je povzročena od ravno iste glivice, kakor ona na trsovem listju. Med tem ko v južnih krajih in pri ameriških vrstah trsja večkrat ta bolezen nastopi, in je že dolgo časa znana, ni se pri nas do sedaj poznala. Še le pred par leti se je pojavila. Sicer se je videla pri nas tudi že na nekaterih ameriških vrstah grozdja kakor na primer „Katakoba“, toda domače vrste, celo tiste, katerih se ta bolezen rada poprime, niso bile do najnovejših časov od nje napadene. Kakor je sprevidela vinorejska šola v Mariboru iz dotičnih dopisov in iz grozdja, katero se je jej poslalo, trpi tisto grozdje najbolj od te bolezni, katero raste na nizko ležečem trsu in katero je v senci. Od vseh vrst (sort) grozdja najbolj takozvani „gutedel“. „Gutedel“ je toraj, kakor se je tudi drugod opazovalo za to bolezen najbolj občutljiv. Vzrok, da boleha grozdje na tej novi bolezni letos posebno močno, je iskati v mokrem letošnjem vremenu in pa tudi v tem, da gorki in mrzli dnevi letos tako pogostokrat en drugemu sledijo in se menjujejo. S temi vremenskimi spremembami se trs v svojem razvijanju moti, postaja slabši in tako se zgodi, da je bolj občutljiv za vsako bolezen, kakor pa tedaj, ko je vreme enakomerno, za njega primerno.

Navedena bolezen se razširi s tem, da se grozd od petla okuži. O tem se lahko vsak prepriča, ako pogleda, da so jagode na grozdu, kateri boleha na tej bolezni pri petlu najprvič svinčene, da celo rujave barve, da se vsaka tam najprvič skrči in je podobna — sevé v malem — tobakovemu mehirju.

Ker dobijo take bolane jagode nekako usnju (ledru) podobno kožo, imenuje se ta bolezen tudi usnjata (ledernata) grozdana bolezen. A vendar pa ne postanejo vse jagode naenkrat bolane, temveč ta škodljiva prikazen se razvija po spremembi vremena včasih bolj počasi, včasih hitreje, konečno pa vendar

vseh strani k cesti prosit miloščine. Dalje proti jugu prikazovali so se njihovim očem vedno boljši kraji, in če ne bi tuintam pričala suha drevesa in na poljih na tisoče novih grobov, ne mogel bi nihče verjeti, da so pred jednim letom tod gospodarile suša, kuga in lakota. Vsak trenutek so naleteli na kako novo cesto ali nov vodovod, ljudstvo pa jih je povsod še lepše sprejemalo kakor drugokrat.

Po dolgem potovanju se nekega večera ustavi v mestu, ki je ležalo v bližini gore Krasna. Tu pride k njemu Ljudomil, pade na kolena in prosi: „Pre-svetli kralj, odpusti svojemu zvestemu služabniku, ker ni ubogal tvojega povelja! Bog mi je priča, da nisem mogel drugače ravnati, ker več kot polovica prebivalcev bi bila umrla prežalostne smrti, ako bi jej ne bil s tvojim denarjem pomagal. Zadovolji se zato, kraljeva milost, s prekrasno leseno palačo, katero so ti postavili hvaležni podložniki! Verjami,

postanejo vse jagode bolane in odpadejo če se le malokaj grozda dotakneš. Ako se nahajajo na kakem grozdu male jagode, katere še se niso popolnoma razvile se lahko opazuje ta bolezen v svojem razvijanju v podobi belega povlečka, in to celo s prostim očesom, še bolj pa seveda s povekšalnim steklom.

Ako se je bolezen že tako daleč razvila, kakor smo jo zgoraj opisali, tedaj se ne da veliko več pomagati, ker imajo glivice, katere povzročajo to bolezen, svoje pravo gnjezdo, takorekoč svoje koreninice, pod kožo jagode ali pa petla in se glivica ne more s škropljenjem pokončati.

Seveda je malone gotovo, da se ta bolezen ne bode tako širila, ako bode od sedaj naprej jasno in suho vreme vladalo. Za vsak slučaj pa se naj povsod, kjer se je pokazala ta bolezen, dobro škropi in sicer z mešanico, katera ima vsaj en odstotek galice v sebi, da se tako še vsaj reši, kar še je za rešiti, da se ne popačijo še druge zdrave jagode.

Da se pa prepreči še daljše razširjanje te bolezni, umestno bode, ako se porežeje grozdi, kateri so popolnoma bolani čisto proč. Pri grozdah, kateri imajo samo nekatere jagode bolane, naj se odstranijo samo te okužene, in naj se pokopljejo, ali pa drugače uničijo, najboljše zažgejo. Dobro je tudi, ako se že sedaj porežejo na trsu vrhoči in ako se trs opleje, tako, da prideta do njega in do grozdja ložje solnce, in zrak, ki preprečita nadaljno razširjanje glivic te pretéče nam nove bolezni, katera pa ni družega nič, kakor smo že omenili, neka nova vrsta peronospor.

Napredni kmetje.

V nedeljo dne 24. avgusta je na glavnem trgu v Središču ljudsko zborovanje, kjer bodeta h o f r a t Ploj in d o h t a r Rosina govorila. Napredni kmetje pozor! Vdeležite se mnogoštevilno tega shoda, in poslušajte, katere „zasluge“ je Ploj prine-

veličanstvo, da še nihče na svetu ni imel tako lepe, tudi nihče ne na tak način postavljene!“

Trdomar nemo posluša in se strese od jeze po vsem životu. Z groznim glasom, podobnim levovemu rjoenju, ukaže ministra ukleniti v težke verige in ga obglaviti drugo jutro pred solničnim izhodom.

Kakor blisk se je raznesla po mestu in okolici ta novica. Ne da se popisati žalost, ki se je lotila vsega ljudstva, in ni mogoče povedati, kakšen jok in stok je nastal. Na tisoče ljudij je drlo pred kraljevo stanovanje ter s povzdignjenimi rokami prosilo: „Svetli kralj, daj nas pobiti in ne nedolžnega Ljudomila, ki je rešil nas in naše otroke grozne smrti!“

Pa kralj se ni nič brigal za ljudske prošnje in solze, temveč pustil je z vojaki razgnati množico. Zelo slabe volje se je vlegel spat. Čeravno je bil od dolge poti jako utrujen, vendar ni mogel mirno počivati, jeza mu ni pustila zatisniti trudnih očí, in težke sanje so ga potem mučile vso noč.